

Sy-il spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoј mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwoś da.

Njeh ty spěwai
Swěrnje džěłai
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. P

• Serbske njedželske lopjeno. •

Budyschin

12. julija 1925

Bauzen

Čištoč a naklad. Šmolerjez knižicziščezernje a knižarnje sap. družst. i wobm. ruč. w Budyschinje.
Wukhadza kóždu sobotu a płači na měřaz 15 stotnych pjenježłow.

5. njedžela po swjatej Trojizy.

Lut. 5, 1—11.

Ludžo řo do dweju rjadow džěleja: jeni maja we wšěch wězacych dowěrjenje a nadžiju, woběbje tež pschi wšěch prózowanjach wo duchowne kubła a polěpschowanje čłowjekow, tamni pod stymy nashonjenjemi žalosčja a widža wšchudže sklaženje, pschecziwo kotremuž ničto ničo njesantóže.

Šhrystuř wěri do ludži, a řchesczijenjej tohorunja. Woběbje duchowni dyrbja wěri řchesczijenje bjez, dyrbja wěru měz, řo to Šhrystuřu žyly lud ř lepšchemu žiwjenju a bježu postupuje, řo Bóh wšchitke ludy wodži a řo Bože řłowo je mózne.

Jesufowi wučzomnizy běchu tajzy wo žiwej wěrje stejazy řchesczijenje. To je hižo ř teho widžecž, řo na Jesufowe řłowo „wopuschezichu wšchitko a džěchu řa nim.“ Běchu na Jesufowu řeč pošluchali, hdyž Jesuf ředžo wo Šchimanowej kóžđi lud tam na brjořy Wenezarejskeho jěsora wučzesče. Řajka bě to tola wařna kóžđ! Jesufowa řłetka pod módrým njebjom Božej hnadu! Šchiman natwufny pod tutej řłetku na Jesufowe řłowo twaričž. „Ma tvoje řłowo chzu řyčž pschestrěčž,“ řal wotmólwi Jesuf, a hdyž potom wobě kóžđi ř rybami napjelnjenej běšchtej, padže ř Jesufowymaj kolenomaj a džěsche: „Řenježe, džij wote mnje won, pschetož řa řym hrěschny čłowjek.“

Řod Jesufowym řłowom bě pokutne pšnacže hrěschneje winy wo Šchimanowej wutrobje nastalo, nětko Jesufowa nje-woczakotwana jemu řal woběbje wopokasana dobrota jeho pschewsa. Džiwnje běšche božjosč pschew Jesufowej mozu ř džalownosčju a dowěru do njeho měřchana. A na to Jesuf Šchimana a Šandrija řaž tež jemu towaršchow řakuba a řana řa wu-

čzomnikow dobu, řeknywšchi Šchimanaj: „Njeboj řo! Pschetož wot nětk budžesč ty ludži kójicž.“

Wšchitko wopuschezicž, kóžđ a rybarřtowo, řonu a dom abo, řaž řakub a řana, nana a maczeř a řa řnjeřom hičž, to je něščto jara czeřke, ale to je lo h k e, hdyž řchto řal do Jesufa wěri řaž čžile přeni Jesufowi wučzomnizy. Rowwe řiwětko, wobřbožowaza hnada wo Jesufowej bliskosčji a Jesufowa wola a lubosč jeho wóčžka a řłowa, to řu wulke mozy, te do Šchimanoweho žiwjenja pschimaja a jeha a tamnych řřoch řa wučzomnikow čžinja.

To bě hodžina, kotraž řa žyly dalsche žiwjenje rořkud pschinježe. Bě řaž nowy narod. Šchiman bu Řětr. Jesuf čžini řylych muři, čžini řěčerjow ducha a řyřkwoje, čžini řbóžnych, řiž ř nim řhodža a wnimowostanu, řaj ř nim wumru. Řewal je čłowjek na řiwěrne wřasany, a njebjeste je jemu řal řjež něščto njedželske. Wo Jesufu je to hinař. Njebjeste řo řčžini přenje, niž jeno řa wučzomnikow a duchownych, ale řa wšchitki wěrjazy. Hdyž žiwy duch wěry čłowjeka wodži, hdyž Jesuf jeha řbóžnik je, jeha řnjeř, móže wón řam je řwojeho řhonjenja prajicž:

To czeřke nej', řo řchesczan řym
A čžinju to, řchtož čžisty duch řej řada.
Řatura řpokojom drje njeje ř tym,
Řo řchesczan ř Šhrystuřom do řmjercze hlada,
Řšes hnadu řal tež czeřke bėdženje řo wutwjedže.
L. w. B.

Škutki.

Škutki njemóžu tebe praweho řčžinicž! Řomtu njeby tuta wučžba biblije, a dokelž biblije tež řuthera, řnata była a řchto

ko njeby na nju dopomnil lětka, hdyž katolika zyrkej fivjeći „fivjate lěto“, a nětkle do zyka, hdyž tola sekty, njech tež hewal we wšchelakim pschecziwo katoliskej zyrkwi wožebje wojuju, fu f katoliskej zyrkwi pschesjene, wažicž dobre skutki hinaf hacž to biblija wuczi a pschecziwo bibliskej wucžbje.

Ně, skutki njmóžeja tebe praweho scžinicž, tač pišče něchtón. Njemóžeja tebe sbóžneho scžinicž. Njemóžeja tež našče hrěchi wotupicž. To dofonja jenicžy Šhrysta skutk! Ale sažo: ženje njeje tu wumóženy cžłowjek byt, kotryž njeby dobre skutki cžinił. Dwoje skutki njėndu psched tobu f njeby, so bychu tebi njebya wrota wotewrite; wone tebe tež njepšchemodžeja. Dušče, kotrež do njebež jańdu, njewidža žanych dobrých skutkow se fwojeho žiwjenja, wone widža jenož drohu kreć Jesuša Šhrystuša a jeho fastupjerstwo, kotrež wščo dofonja. Dwoje skutki du pač sa tobu do njebya, so bychu tam wo tebi fweđežite. Šbóžni fu cži morwi, kotřiž w tym Šnjeju wuntrěchu; woni wotpočuju wot fwojeho džeła; jich skutki pač du sa nimi. Njeje žaneho wjetšeho mylenja hacž febi myšlicž, so to wščo jene, hacž tu dobrých skutkow je abo niž, dofelž njemóžeja ani praweho ani sbóžneho cžinicž. Tuto mējenje je šrudžaze njewēdženje a wopacžne wufožowanie pižma.

Šaž to tanne, to spuščeženje na tač mjenowane dobre skutki njeje po ewangeliu, tač tež niž to tanne, bjes dobrých skutkow byčž. Šchtóž ewangeliu je, lubuje Jesuša Šhrystuša, fwojeho šbóžnika, f žyfej fwojeje wutrobu, dofelž wón sa cžłowjekow a tač tež sa njeho dofonja wulki wumóžerški skutk, a w tutej luboščzi njemóže hinaf, hacž wščo cžinicž, šchtóž so jemu špodoča. Šchtóž to hinaf myšli a cžini mjes ewangeliu a mjes katoliski, tón je na wopacžnym pucžu.

Tuž njech ma to fivjate lěto romskeje zyrkwe sa naš ewangeliu tón špomóžny dobrý wužitk, so naš f nowa dopomina na wucžbju ewangeliona, na kotrež dyrbimy fedžbowacž a po kotrychž dyrbimy žiwi byčž, jelišo cžzemy šbóžni byčž. Romška zyrkej febi myšli a tež wo to prošy, so šo wščitžy njekatolžy fšchecžijenjo f njej pschuwobrocža. Nunje tole, so romška zyrkej lětka tač šjawnje nam pokáže fwoje „dobre skutki“ a fwoj wotpušf, dopomina naš dorasnje na cžož psched 400 lětami a reformaziju dra. Luthera a na to, ššto to po prawom rěka, po ewangelionje wo Šhrystušu byčž fšchecžijan; f tym fmy pošylnjeni w fwojeje ewangeliu wěrje do Jesuša Šhrystuša a wobarnowani psched tym, šo f „ketzarja“ dobrý romski a tež psched tym šfóncžnje, šo pschuwobrocžicž sektirarjam, f kotrymž tu a tam tež w našich wošadach lubuju. R. W.

Ššmy fhoru.

Ššmy fhoru. Ša cžo to? Ša liwoščž pschecziwo bibliji, našče cžitanje biblije fhoru. Wunjeny drje šprochi, ššnajemy drje šo f wjele mjenščinami a wjetšćimi měšćami biblije, džitwamy šo, kač džitwne sekty bibliju wuškaduju, — abo lěpje: cžłowješke myšle do biblije škadžeja, — lubujemy drje tež tu a tanmu bibliu štatwišnu wožebje, cžitamy tón a tanmy wotrěšf biblije telko a felko krócž sažo — ale, ale žyfu bibliju cžitacž, bibliju psches žyfo cžitacž a bibliju porjadnje a bēžnje cžitacž, f tym to škaza bóle a bóle; wjele štatwow, haj knihow do žyfa wjazy njecžitamy. A mjes tymi, kotřiž buchju tež ras na wěru do trojenicžkeho Boha fšchecženi, mēni dženža doščž, so je biblija pna šžow abo bažnicžkow abo njepšchihodnych, njepózcžiwých powjedancžkow.

Wdy nježmy wjazy lud biblije!

To ničžo njewucžini, so šo nowe pscheložki Šnoweho šakonja abo žyfej biblije do němskeje rěčže kopja. Ša šłownym fivjedženju šakšeho bibliskeho towaršćtwa w našymje 1924 bu tola we

šłownym pschednoščku, kotryž wo nušy biblije jednašče, wuprajene: „Njech tež roščchējenje biblije šwonšownje pschibēra, našč lud je tola wošjedža w šyšćnej nušy biblije, dofelž jemu šnutšfowne pschihotowanie sa bibliju pobračuju.“

Ššto pač je f našim ewangeliu fšchecžijanšćtom, kotrež w tufhwilu tač jara w nušy, bjes wježela na bibliju? Wono je, hdyž niž hōrje, f najmjenšća na wutrobu fhoru.

Tuž pač: Wjazy wježela na bibliji a wjazy pschecželow sa bibliju! Biblija dyrbi w fwojibje to byčž, šštož najradšćho cžitacž! Šohodla wošjewjeja tež te amerikaške nowiny, kotrež zyrkej abo zyrkwine štrony njewudawaja, hižo dotho na fwojeje přenjej štronje bibliske měšćna, šamo po žylych štatwach, kotrež šo sa cžož pschihodžeja. Šohodla bu tež žyfa biblija do 600. rěčže naščeje semje pscheložena.

Tuž tač: Budž ty tón, kotryž je šam pschecžel biblije, kotryž šo f njej tač špschecželi, so ju šmaje hacž do pošlednjeho, kotryž jej došywa wjazy pschecželow a tač pschihotuje tón pucž šobu sa wšchēch, po kotrymž móžemy sažo pschicž f wježelu, f wěrnemu wježelu tu, a po kotrymž jenicžy pschihodžemy f wěčnej šbóžnoščzi jumu!

Luther a „šivjate lěto“.

W Romje bu psched něščto cžožom jesuita Canisius fivjaty prajeny. Šo bē, kač pschēzo, wulka fivjatocžnoščž, kotraž je febi wjele pschihotow žadala, kotraž dyrbješče šo tež prawje doštwjećicž. Wšchēdnje šo tam předomawšče, a tute předomanja bēchu lute cžšcžowanja Canisija. Šo přenje džeržješče nahladny šastupjer romšeho měšćnišćtwa praelat Monsignore Salotti, kotryž měješče pschi žylym šutku fivjatoprajnja wožebity nadawšf wufonjecž jako advocatus diaboli, t. r. jako adwokata cžerta; jako tajki měješče wón wščo móžne wuprajicž, šštož by pschecziwo fivjatoprajnju rěčžalo. Dožyła je tajke fivjatoprajnje w romškej zyrkwi wulki šudniški prožek.

Šač je tutón praelat fwoje šastojšćtvo šastarač, sa to tu něšotre pschikšady f jeho rěčže:

„Luther bē wuplušf hele, bē nnič, kotryž šo cžšlym žadoščžam pošwjećzi, kotryž knježniške dušče f šłóšćtra štorčny, so by je febi šcžinił sa wopor fwojich žadoščžow. Luther šnicži žyfu kulturu a šcžini, so bu němski lud njecžłowšći, šrejšlacžny, šonžowaty lud. Šchtóž šo jemu pschisamšćny, teptasšče w blóčže žadoščžow a bjesbóžnoščže. W najwjetšćej nušy šupi jemu po Božej pschikšani Canisius do pucža. Canisius šhrabny žadławža sa šřf a wuputa jeho. Canisius šžerža tač němsku kulturu a jeje šwišf f šacžanskej, katoliskej, cžłowškej kulturu. Luther wjedže fwojich pschiwifšowarjow do šahuby, Canisius wjedže fwojich šwērnych do njebež. Ššud Boži je tu jažny doščž! Luther a jeho škutk hinjetaj, Canisius bywa pošbēhnjeny f nowej cžšcžzi. Protestantišćnus špadnje, tač so bōřny ničžo wjazy njepšacžzi, Šatolizijanus je poššupowaza móž we wšchēch krajach a ludach.“ atd.

„Šv.-luth. Volksblatt“ pschisšpomni f tonu: „Šo bē něščto bološčžow pošne, žyfu hodžimu pošluchacž na tute bješy wščeje mēry rojne hanjenje Luthera a tyč f njemu šo šhilaznych ludow. Šē jenož derje, so jich jara malo putnikarjow f pošnóžnych krajow tute hanjenja šřofumi; woni njemóžachu febi tež wufožicž, ššto šo to cži italsžy praelatojo, měšćnižy a wěrjazy tač šłóščžiwje f tomu pošmēwachu. Šštožkuli tež rošhorjeny protestantski rěčžnił w Němskej wo Romje a jeho počahach f Němskej praji, to nišdy a ženje to njedoščželnje, šštož praelat Salotti, kiž je tola po fwojim šastojšćtwe šobuštaw romškej kongregazije ritow, 22. meje 1925 w „Šeno-Šesu-šyrkwi“ w Romje w pschitomnoščzi němskich, hollandskich, šchwizacškich a ššandinawškich putnikarjow

do hanjenjoto Marcziuej Lutherej, reformaziji a protestantikmej mjes woczi pluwafche. Zyle wěste je tu na czaſu, ſo praſchecz, ſchto ludzija tuczi taſ czucziwi katolikoj cziwiec, ſo bychu ſchitali tón tu taſ jara ſlě ſkaženy konfeſionellny měr, t. r. měr, kotryž knježi abo lěpje mohł knjezič mjes woběmaj wěrnywnacžomaj.“

Tuto předomanje praelata Salotti, njech tež do 400 lětneho jubileja dzeržane, je nam doſnył k tutomu jubileje, kotryž 13. junija ſwjeczachmy. A to trěbny doſnył! Wſchě te roſne ſłowa a wſcho tole wofaze hanjenje tola jenož poſaže, ſo je Rom we Marcziinu Lutheru ſwojeho miſchtra namaſaſ, ſo je Marcziin Luther je ſwojim ſkutkom dženſa hiſchježe žiwu, pſchi wſchěm dajenju a mordowanju a palenju, ſ kotrymž ſu Jeſuitojo nětk ſa ſwojateho prajeneho Caniſija ſaſhadželi pſchecziwo pſchwiſchowarjam cziſteje ewangelſkeje wucžby. A tuta wucžba, a ſnjej ewangelſka zyrkej, woſtanie a wobſteji tež dale, njech ſo Jeſuitojo a wly Rom ſ nowej mozu, tež woſebje lětko w ſwjatym lěče, prózuja, tutu zyrkej ketzarjow pſchewinycz a wróczo dowjeſcz do Roma; ale wſchaſ, my ewangelſzy dyrbinu tež hódni bycz tuteje wucžby a zyrkwoje a ſwěrní naſchemu jenicžlemu wullemu mēſchniſej Jeſuſej Chryſtuſkej, kotryž je ſwojim jenyu krwawnym wopom na ſchizju naſ je wumohł a naſ ſbóžnych cziwi, naſ, kiž my njehladamy na ſwoje ani na druhich cžlowjekoto ſaſlužby, kotrež tola ničzo njejbju ſa te njebjeba, naſ, kiž my jemu dany žylu ſwoju wutrobu a ſo jemu dowěriny ſa czaſ a wěcziwoſcz, naſ, kiž my, jeho ſwojeho Ebóžnika, taſ lubujemy, ſo hinaſ nje-móžemy, hacž cziwiec jeho wolu. Tajžy, wy ewangelſzy, wy, kotrymž jenicžki pucžnik to ewangelijon wo Jeſuſu Chryſtuſu a jeho wumóžerſkim ſkutku, dyrbinu my bycz, potom naſ nje-pſchewinje ani ſwět, ani Rom, potom pſchewinjemy my Satana a naſche je to ſbožo a ta ſbóžnoſcz!

Hdy by ſwět ſo mjerwił ſ cžertami,
A naſ wſchěch póžrjecz chzpli,
Dha to naſ ničzo njeſtróži,
Wſchaſ bychmy ſ mērom byli!
Tón ſerſchta na ſwěcze,
Nětk hlada ſurotwje!
Wón njeſchłodži paſ nam,
Bóh ſudži jeho ſam,
Joh' ſłowczko pobicz móže!

R. W.

Bobožne ſpiſy do luda!

Eſerbſka předaſſa konferenza a knihowne towařſtvo ſtej ſo njedawno ſaběralej ſ praſchjenjom, jaſo poſtajičz ſerbſkeho kolporteuru abo roſnoſchowarja ſa ſerbſke knihi a ſpiſy, kotryž měł ſ dohom nadawł, dohwacž cžitarjow ſa „Bomhaj Bóh“ a „Miſionſki Božo“. To je zyle wěſcže něſchto, ſchtož je ſa naſ ſobu najmuſniſche w tutym czaſu, kotryž chze a dyrbi bycz czaſ ſ nowatwarjenja. Wſchě poſpny, ſ nowa twaricz, ſu a woſtani bjeſ trajeho wuſpěcha a žohnowanja, hdyž njejbju ſaſožene na ſkaſu, kotrež njeno je: wěra do Boha. A tutu wěru ſpěchowacž a pčodžicz a poſhljncz, ſa to je tu ſobu woſebje nabožna kniha, nabožny ſpiſ, nabožne ſopjeńko nětkle w tutym czaſu.

To džělo paſ, nabožne ſpiſy roſſchěrjecz a ludžom taſ do rufi dawacž, ſo je woſmu a cžitaja, je cžezke, njech tež naſchi woſadni po wſchěm ſdacžu huſtodocž kolporteurkam ſektow ſwoje pje-nježki na blido naſadžaja ſa ſpiſy, kotrež tola na wſchěm poſledku ſ tym wotpohladom do jich doma pſchitahadžaja, jim wjacž zyrkej a Jeſuſa Chryſtuſa, kotrehož nam naſcha biblija pſchipowěda. Hdy drje ſo tola naſchi woſadni, ſnajmjeńſcha tola cži, kotřiž tež chzeja ſwěrní woſadni bycz, na to natwucž, niž wſcho kupowacž,

ſchtož ſo jim poſticza, njech tež pod mjenom ſcheczijanſtwa, po-božnoſeže, miſionſtwa, ale pruhowacž a hladacž, ſ wotkaſ ſem!

ſa roſwuczenje wo džěle a nadawkaſ kolporteuru chzeja w oktobru tutoho lěta woſebity kurſus wuhotowacž. ſaſ by bylo, by-li tež ſerbſki kolporteur ſo na tutym kurſuſu abo roſwucžowanju wobdžělit? To paſ dyrbjalo knihowne towařſtvo ſ najmjeńſcha bórny pſchihódnu woſobu poſtajičz. Hacž to hižo je, njejbny jhoni.

R. W.

Matth. 6, 33: Pytajcže paſ najprijedny Bože kraleſtvo a jeho prawdoſcz, dha budže wam to wſchitko pſchidate.

ſłóž: Po ſwojim ſłóžu.

Wozucžcže! ſłóž Boži wola!
Džen k džělu daſ je Bóh nam ſitowa
Czaſ hnady Božej njeſkomdžmy!
Džělacž ſwěru nam ſo ſluſcha,
Wſchaſ žiwe bycz chze cžělo, duſcha,
Duž we dobrym ſo prózujmy!
Wſcho džělo žohnowacž,
ſhlěb wſchědny chze nam dacž
Bóh tón ſwěrnny,
Duž ſpěwajmy a džětajmy
Dženſ jaſ we Božej winizy!

Winizu je Bóh ſnjeſ pčodžil,
ſo cžlowjek džěwaſ, we wěri ſhodžil,
To Boža ſwjata wola je!
ſpěwacž, džělacž Bóh ſej žada,
W naſ chze džělacž Jeho hnada
Chze dacž nam wěcžne žiwjenje!
O Božo luboſny,
ſſwjecz naſche wutroby
ſ twojej cžezcži,
Nam k ſbóžnoſcži,
ſo pſchi Tebi
My, Twój lud, byli wobſtajni.

ſenikow ſnjeſ njem'že trjebacž;
Tón lěni budže ſam ſo ſjebacž
Hdyž tej' hnady ſkomdžil je.
Njeſkomžmy czaſ hnady ženi!
Pſchěz dale džimny w Božim mjeni
We wěri a w poſucže!
Bóh napomina naſ
Taſ huſto pſchezo jaſ
W ſwojim ſłowi:
O pytajcže, ſchtož horſkaſ je!
Pucž huſki k njejbju dowjedže!

Wuſki pucž my chzemy ſhodžicz,
Duch Boži ſwjaty chzyl naſ wodžicz,
ſo we dobrym ſmy džěkali.
Podajmy ſo jeho woli,
ſo prawny pucž w cžěmnym doli
ſicz móhli, ſemu poſluſchmy,
W Božim ſłowje naſ
Wucž prawu mudroſcz ſaſ,
Ducha Boži,
ſo wěriny to ſpóſnali,
ſchto cziwiec, my ſmy winojcži.

Wina našcha ł njeby wola —
 My kładzi mamy wjele doła,
 So saptaczić jón njemóžemy —
 Wótza mamy wjele prošbje,
 So chyzł wschu našchu klabošć nožbje,
 My wschědnie wjele šhrěschimy —
 Spušćež nam našch wulki dołh,
 Najch wobohich hrěschnikow,
 Šsmilny Božo,
 Njesatamaj!
 Nam wupomhaj
 Š tej' nudy a nam hnadu daj.

Šnježe, Ty by našcha jažnosć!
 Šdnž kónza směje wschitka čažnosć,
 Dha Ty wschaj kónza njewošmjesch.
 Tebi šo my dowěrimy,
 Na tón džen šo my wježelimy,
 Šdnž štwój lud ł njeby dowjedzešch,
 Do wěcznej' domišny,
 Do krašnej' šwobody
 Božich džeczi,
 O Šnježe, ty budž šhwaleny!
 Nam wumóženje pschijješ by!

F. W.

Zyrkej a stat.

Ministerium Zeignera je w Sakskej tež w tym, šchtož zyrk-
 wine naležnosće wošebje nastupa, hišćeje w „dobrym“ wopom-
 njeczu. Pschindžechu tehdy tola wschěslake wulasty a porucženja,
 kotrež zyrkwjam stare dotalne prawa ničachu abo tola pytaču
 ničicž; mjes nini bě tež tón, wot šejma pschipósnaty wulak,
 šo nima zyrkej prawo, šebi sa pohrjebny tuch, kotřiž do zyrkwoje nje-
 škusheja, wjazny žadacž hacž sa pohrjebny wožadnych. Pschecziwo
 tutym wumozowanjam zyrkwoje a wožadow psches njewěrjaznych
 a šwobodowšmyšlenych, je šo našche sakske krajne konsistorium
 wobarašo, pokazujo na prawa zyrkwoje a šo powołajo na prawa,
 kotrež šu w němškej wustawje zyrkwjam šwěšćene; wono wo-
 broczi šo tohorunja wo pomoz a šakrocženje na němškeho ministra
 ša šnutškwone naležnosće. Tutón dyrbjesche po žylym položanju
 zyrkwi pschecziwo sakske ministerije pschihkóšowacž, namjeto-
 wasche, šo byschtej zyrkej a sakska wyschinosć jednakej a něšajki
 wupucž namašalej. Ministerium Zeignera wobšamšny tehodla
 tež w oktobru 1923, šo ma ministerium ša wufublanje luda
 š zyrkwoju jednacž; tute jednanja šu šo wot našcheje něčzišcheje
 wyschinosće nětk dojednake. Wo tym, šchtož je šo dowujednašo,
 je šo w juniju w „Dresdner Volkszeitung“, a taš drje tež w dru-
 hich nowinach lěwizy pižalo, šchtož žyle po wězy a wobštejno-
 scžach njeje. Wono je nětk taš, šo maja wožadny prawo, ša městno
 rowa a ša wufupjenje na dlěžšich čaž, šebi položju wjazny hacž
 hewal žadacž. Še drje nudy, tež tu na tole pokazacž, šchtož bu
 hižo šandžene lěto postajene a š čimž je šo tež loni sakske šejm
 špošojil, došelž wo tutych wězach pschězo hišćeje wjele njejažneho
 škyschisch. Zyrkej a runje taš wožadny njemóžejaznje došć kědž-
 bliwje šražowacž, šo njebychu šo jim stare a dobre prawa šhu-
 bite, kotrež dyrbi wobšchowacž, chzeli šebi šwontkowne wobšćacze
 šwěšćicž.

Starajež šo, šo bychu ludžo bydlenja měli!

W Šhenachu bě wubjerł zyrkwjow šhromadženy, do kotrehož
 wschě ewangelske zyrkwoje Němškeje škusheja. Še šo nadrobne sa-
 šerak š nudy š wobhdlemi. Wošebje šchoduje š tutej nudy tež

nabožne žiwjenje a žiwjenje dobrych počinkow. Wubjerł je šo
 tohodla ša ščěšowaze wuprajil:

„Wubjerł ewangelskich zyrkwjow Němškeje nježně jako po-
 wolane šastupjerštwow ewangelskeje Němškeje nijelcžecž pschi tutych
 žakostnych nudy. Wón ma to wojowanje pschecziwo nudy š wo-
 bydlemi ša šakozł wschěho džela š powšchitkowne šepsche, ša tu
 přenju a najwošebnišchu pschihkuschinosć wschěho džela ša po-
 wschitkowne šepsche.

Njedž tež tu wjele šadžewkow je, wjazny mohlo šo šćacž ša wot-
 štronjenje tuteje nudy. Wošebite napinanje w tutym džele budže
 ša dlěžšich čaž nudy. Šedžowacž na wošebite wošoby a žyki,
 to njebudže móžno. Šuffuž a žadosć ša špokoženjom we roš-
 wježelanjach nima prawa ani w žiwjenju jenotliwych ani w šjaw-
 nym žiwjenju. Něšchto dokladne dokonjecž, to budže jenož móž-
 no psches to, šo šo došć nowych bydlenjom twari a šo šo twa-
 rjenje bydlenjom podpjera še šjawnych šřědkow předy hacž žane
 druhe, njedž tež hewal jara nudy dželo ša powšchitkowne dobre a
 wufublanje.“

R. W.

Wschelle š bliska a š daloka.

W Šwulim Šonju bě 20. a 21. junija wulka šhadžowanča
 pošamnistow žyleje Sakskeje. Na 650 pošamnistow bě tam šhro-
 madženych; šakški pošamnski mišchtr, šarar Adolf Müller-Drež-
 džanski, kotrehož šny tež tu w Šuzizy — w Šudyschinske, Šubiju
 — widželi a šhyscheli — jich nawjedowasche. Wot ranja hacž do
 wječora šlincžachu tam pošamny, tež šuziske a šerbške; bě to
 něšchto pošbchowaze a wutrobu jimaze. Šak něšotrennu, kotryž
 wjazny wóčžo nima, ša to, šo by čital w bibliji a špěwarškich, a
 kotryž wjazny wucho nima ša to, šo by pošluchal na přědowanje
 a Bože šlowo, pschemóh drje pošaminy šherlusch a modlitwa
 šaž wucho taš tež wutrobu. Pošama je w tutym čažu moder-
 neho pošansštwa w taš mjenowaných ššchěšćizjanskich krajach mi-
 šionarška w šlužbje Boha Šnješa a ma pschipowědacž po šwojim
 wajšnju Bože šlowo. A wona tutu šlužbu tež, šaž šny čitali,
 wufonja w pošanskich krajach štareho pošansštwa. Šuž njedž to
 bywa tuch pošamnistow wjaz a wjaz, tež po šerbškich wožadach.
 Šdžez w šukhwilu pjenježne šřědky pobrachuja, wošebje w matych
 wožadach, šo bychu šo pošamny šupile, namašaju drje šo taš abo
 hinal pucze, tute šřědky šwojesč, a pobožnych daricželoto ša škutki,
 kotrež Bohu ł čžeczi čžlowjekam paš žohnowanju šlužba, je we
 šerbško-němškich wožadach pschězo hišćeje čžrjódka byla.

W Šrfurcze běchu šo, šaž pižachny, na dnju Šutheroweho
 jubileja, šhromadžili potomnižny Šutheroweje šwójby. Na 80
 bě šo jich tam šeschlo. Jedyn š nich, šarar Satorius š Dankels-
 hausen, džeržesche šwjedženške přědowanje; jedyn drugi, šarar
 Clasen š Rheinfeld, rošprijesche še 400 lětnych štamšnow Šu-
 theroweje šwójby. Pschi tajkich „šwójbných dnjach Šutheroweje
 šwójby dyrbi to nětk wostacž, wschě jeje šawny dyrbja šo na to
 šwjasacž, byč žiwe w Šutherowym duchu a špěchowacž wěž Šuthe-
 roweje reformazije. Šóžde šši lěta chzeja šo šhadžowacž we
 „Šutherowych městach“, ša šši lěta we Wittenberku. Wošebje
 duchowny Satorius prózuje šo wo došpokny šapiž wschěch žiwych
 potomnikow; w šukhwilu je jich 482 šapižanych; šu jich to 160
 šwójbow, kotrež w 130 městach a wšach šyda. — Šchtož nadawł
 ša tuch je, kotřiž šu po čžele Šutherowi potomnižny, to je tež na-
 dawł ša wschěch ewangelskich; my šny š šamny po wěrje Šu-
 therowi potomnižny abo dyrbjeli to š najmješšcha byč.

Šistowanje.

Š. w Š. ša 6. p. Šr. — Š. w Š. ša 7. p. Šr. — Š. w Š.
 ša 8. p. Šr.

Šamokwity šedaktor šarar Šjerwa w Šufezach.